

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΡΑΟΥΛ ΤΡΙΓΓΕΤΑΣ

Ὁ ἐν Κρήτῃ ἡρωϊκῶς πεσὼν ἀνθυπολοχαγὸς τοῦ πεζικοῦ.

— « Σήμερον μόνον εἶμαι εὐτυχὴς διὰ τὸ ὄπλον μου, διότι μοῦ δίδει τὴν ἀφορμὴν νὰ ἀναχωρήσω ἐκ τῶν πρώτων μετὰ τῶν ἀγαπητῶν συναδέλφων μου ἐκεῖ ὅπου οἱ ἀδελφοί μας σφάζονται ».

Αὗται ἦσαν αἱ τελευταῖαι ἀποχαιρετιστήριοι λέξεις πρὸς τοὺς γονεῖς του ὅταν ἀπῆρχετο εἰς Κρήτην ὁ ἐνθουσιώδης καὶ γενναῖος στρατιώτης, ἀφοῦ πρότερον ἐπέτυχε τὴν ἀναχώρησίν του μετὰ δακρύων καὶ θερμῶν ἱκεσιῶν, παρακαλέσας τὸν συνταγματάρχην διοικητὴν του ὅπως τὸν κατατάξῃ εἰς τὸ ὑπὸ τὸν ταγματάρχην κ. Ἰσαδρόφσκην ἀναχωροῦν τάγμα.

Ἀληθὲς στρατιώτης τὸ φρόνημα καὶ τὴν ψυχὴν καὶ ἐκ φύσεως καὶ ἐξ ἀνατροφῆς ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τριῶν στρατιωτικῶν γενεῶν, ἀφ' ὧν ὠρμάτο, υἱὸς τοῦ ταγματάρχου τοῦ πυροβολικοῦ κ. Π. Τριγγέτα καὶ ἑγγονος τοῦ μακαρίτου ὑποστρατήγου Δημητρίου Τριγγέτα, ὁ ἀείμνηστος Ραοῦλ, ἐγεννήθη ἐν Παρισίοις τὸν Ἰανουάριον τοῦ 1875 καὶ ἐσπούδασεν ἐν τῇ Σχολῇ τῶν Εὐελπίδων.

Ἦτο ἀγαπητότατος διὰ τὰ σπάνια καὶ ἀκραιβνῇ αἰσθήματα πρὸς τὴν οἰκογένειαν, τοὺς φίλους, τοὺς συναδέλφους, τὴν κοινωνίαν, τὴν πατρίδα. Διὰ τοῦτο ἡ σφαῖρα ἧτις ἐπληξε τὰ ἡρωϊκά καὶ σφριγῶντα στήθη τοῦ νεαροῦ πολεμιστοῦ, ἔτρωσε βαθέως καὶ τὴν καρδίαν ὅστις ὅσοι ἐγνώρισαν καὶ ἐξετίμησαν καὶ ἠγάπησαν τὸν ζηλευτὸν νέον, ὅστις, ἐκ τῶν πρώτων βαδίσας· κατὰ τοῦ ἐχθροῦ ἐν τῇ μάχῃ τῶν Βουκουλιῶν τὸν Φεβρουάριον τοῦ 1897, ἔπεσεν ἐνδόξως μαχόμενος τὸν ἱερώτατον τῆς πατρίδος ἀγῶνα.